

brægen! Det skulde gamle Didrik Jakobsen have vidst! Kan De huske gamle Didrik Jakobsen, Villing? Det var en Stadskar! Hans store Julegilder, hva' . . . med Skinkestege paa to-tre Lispund og Rødkaal og Snaps og gammelt Godtøl og en god Kaffepunsch, der kunde trøste En lidt for Livets Skuffelser og Sorger! . . . Og Fastelavnsugen, Villing, hvor vi ikke fik Blund paa Øjet fem Nætter itræk! Det var en Tid at leve i!“

Villing og Frue vekslede vemodige Blikke. Ogsaa hos dem vakte Aggerbølles Ord kære Erindringer. Det var nemlig i deres Butik, at saa mange af de omtalte gode Sager var bleven købt, og det havde hørt til deres Samlivs lykkeligste Øjeblikke, naar de Aftenen efter et saadant Gildelag, hvor undertiden over hundrede Personer havde spist og drukket tæt, satte sig sammen i Sofaen over den store Hovedbog og med en ny Staalpen udskrev den vidtløftige Regning og sammen-talte de alenlange Talrækker.

„Og Søren Himmelhund,“ vedblev Aggerbølle, mere og mere henreven af sine Minder. „Kan De huske, Villing, — den Gang han slagtede en hel Fedetyr til sit Brændevinsgilde! . . . Hvad faar man vel nu? Ikke en Gang et ordentligt Sulebord til et Bryllup! Bare en Slat lunken Kaffe med en Sukkerkringle til . . . og for Resten Gimle-Sange og Gammens-Tale og Venne-Ord og svedige Haandtryk! Og det skal være det nye Fremskridtsfolk? Det skal være Landets Ungdom! Ned med det Rak! Ned med de Hallunker, siger jeg!“

Erindringen om den to Timer lange, ydmygende Kval, han nys maatte udstaa i Præstegaarden, havde gjort ham ganske ude af sig selv. Villing tyssede helt bestyrtet paa ham, og tilsidst syntes han ogsaa selv at blive noget betænkelig ved sine Ords Dristighed. Han holdt pludselig inde, — og der blev et Øjeblik saa uhyggelig stille i Stuen, som om Væver Hansens Skygge usynlig havde sneget sig gennem Rummet.